

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.234 van 27 maart 2002
in de zaak A. 82.546/XIV-3495.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat R. BELDERBOSCH,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Belgiëlei 15B/10

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 18 februari 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 oktober 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 januari 1999;

Gelet op het arrest nr. 82.520 van 29 september 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 26 november 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 25 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat R. BELDERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. JANSSEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Joegoslavische (Kosovo) nationaliteit, is in België binnengekomen op 2 september 1998 en heeft zich op 3 september 1998 vluchteling verklaard.

1.2. Tijdens het verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken maakte de verzoekende partij gebruik van het Albanees, met behulp van een tolk.

1.3. Zijn echtgenote, T. T., diende eveneens een verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State (82.547/XIV-3497).

1.4. Op 2 oktober 1998 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.5. De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 oktober 1998 tot weigering van verblijf luidt als volgt :

"(...)

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnen. Zo beweerde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij dagelijks van 15 april 1998 tot en met 19 april 1998 werd verhoord door de politie, terwijl hij op het Commissariaat-generaal stelde dat dit tot en met 18 april 1998 was. Nog op de Dienst Vreemdelingenzaken haalde betrokkene aan dat hij zich op 25 juli 1998 weer op het politiebureau moest melden maar onmiddellijk weer weg mocht gaan. Op het Commissariaat-generaal vertelde betrokkene hierover echter niets. Aangaande het tweede politiebezoek in augustus 1998 beweerde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit op 22 of 23 augustus 1998 gebeurde. Hij zei er evenwel niets over (dat) zijn broer (...) toen zou meegenomen zijn. Volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal zou dit bezoek hebben plaatsgevonden op 25 augustus 1998 en zijn broer zou daarbij voor de tweede keer meegenomen zijn door de politie. Hierbij kan nog vermeld worden dat de door betrokkene aangebrachte documenten zijn relaas verder totaal ondermijnen. Zo bracht betrokkene verschillende documenten aan m.b.t. de medische toestand van zijn vader. Deze documenten dateren van april 1998, behalve één dd. 14 augustus 1998 dat betrokkene bezoek met zijn vader aan de medische controle te Prishtina zou moeten bevestigen die dag. Er dient echter te worden opgemerkt dat er duidelijk met de datum geknoeid werd en dat de originele datum waarop het attest werd afgeleverd ook in april was. Wat de verklaring van zijn vader voor een advocaat betreft, kan er op gewezen worden dat deze afgelegd werd in Gjakove op 14 augustus 1998, terwijl betrokkene vader zich volgens betrokkene verklaringen en het aangebrachte doktersattest die dag in Prishtina op medische controle zou hebben bevonden. Ook komt de inhoud van het document niet overeen met betrokkene eigen verklaringen. Zo beweerde zijn vader dat betrokkene zwaar mishandeld zou zijn door de politie tijdens zijn verhoren, terwijl betrokkene zelf stelde zijn familie daar nooit iets over gezegd te hebben om hen niet te verontrusten. Daarbij verklaarde zijn vader enige dagen vóór hij op 14 augustus 1998 de verklaring aflegde een convocatie voor betrokkene ontvangen te hebben van de gemeentelijke rechtbank, terwijl betrokkene zelf stelde deze convocatie op 15 augustus te hebben ontvangen. Tot slot is het zeer opmerkelijk dat betrokkene vader reeds op 14 augustus 1998 een verklaring m.b.t. betrokkene beweerde problemen zou afleggen, waarin hij reeds stelt dat betrokkene omwille van de druk het land diende te verlaten, terwijl betrokkene zelf beweerde dat de huiszoeking van 15 augustus 1998 en het daaropvolgende politiebezoek van 25 augustus 1998 hem ertoe aanzette(n) het land te verlaten.

Gelet op het voorgaande zijn ook de aangebrachte convocaties niet van die aard om betrokkene geloofwaardigheid te herstellen en moet besloten worden dat betrokkene geen elementen heeft aangebracht die toelaten geloof te hechten aan zijn verklaringen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. (...)"

1.6. Op 17 februari 1999 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2. Overwegende dat de raadsvrouw van de tweede verwerende partij bij brief van 3 oktober 2001 aan de Raad van State laat weten dat zij afstand doet van "de exceptie ingeroepen als 'hoofdzakelijk' en waarbij wordt gesteld dat de minister van Binnenlandse Zaken geen verwerende partij is";

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen.

Schending van art. 57/6, 2de lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 (...).

De bestreden beslissing is gemotiveerd door de overweging dat de opeenvolgende verklaringen van verzoeker tegenstrijdigheden zouden bevatten die de geloofwaardigheid ervan ernstig zouden ondermijnen.

De beslissing vermeldt dat betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat hij dagelijks van 15 april 1998 tot e.m. 19 april 1998 werd verhoord door de politie, terwijl hij op het Commissariaat-Generaal stelde dat dit tot e.m. 18 april 1998 was.

Verzoeker stelt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken zeker gezegd heeft dat hij verhoord werd van 15 april 1998 tot e.m. 18 april 1998, maar dat het interview door de Dienst Vreemdelingenzaken zeer summier is zodat waarschijnlijk door een misverstand 19 april i.p.v. 18 april werd genoteerd.

Het is echter precies de procedure voor de Commissariaat-Generaal die een diepgaander en vollediger onderzoek van het dossier mogelijk maakt, en men geeft zich dan in dit interview ook wel degelijk alle tijd om de puntjes op de i te zetten, zodat er schijnbaar afwijkende feiten worden genoteerd, die evenwel slechts het gevolg zijn van het nastreven van meer precisering en detaillering.

Een verschil in één dag bij de beschrijving van een periode, waarbij onduidelijkheid kan ontstaan doordat “van die datum tot die datum” wordt verward met “van die datum tot en met die datum” kan bezwaarlijk als een formele contradictie worden beschouwd.

Verder wordt deze beslissing gemotiveerd door de overweging dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde dat hij zich op 25 juli 1998 weer op het politiebureau moest melden, maar onmiddellijk weg mocht gaan, terwijl hij op het Commissariaat-Generaal hierover niets zou verteld hebben.

Verzoeker werd hiermee geconfronteerd tijdens het interview op het Commissariaat-Generaal, en hij heeft er expliciet verklaard dat hij zich in juli niet diende aan te bieden, en dat voor zover werd genoteerd op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zich op 25.7 diende aan te bieden, dit niet juist was.

Verder wordt de bestreden beslissing nog gemotiveerd door de overweging dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niets zei over het feit dat zijn broer zou meegenomen zijn door de politie bij het tweede politiebezoek in augustus 1998.

Opnieuw wijst verzoeker er op dat het interview door de Dienst Vreemdelingenzaken zeer summier is en dat niet alle feiten die tijdens het interview voor het Commissariaat-Generaal naar voren komen, ook in het veel kortere interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken kunnen worden verhaald.

De bestreden beslissing wordt verder nog gemotiveerd door de overweging dat de door betrokkene aangebrachte documenten zijn relaas verder totaal zouden ondermijnen.

Zo wordt er vermeld: “Wat de verklaring van zijn vader voor een advocaat betreft, kan er op gewezen worden dat deze afgelegd werd in Gjakove op 14 augustus 1998, terwijl betrokkenes vader zich volgens betrokkenes verklaringen en het aangebrachte doktersattest die dag in Pristina op medische controle zou hebben bevonden. Ook komt de inhoud van het document niet overeen met betrokkenes eigen verklaringen. Zo beweerde zijn vader dat betrokkene zwaar mishandeld zou zijn door de politie tijdens zijn verhoren, terwijl betrokkene zelf stelde zijn familie daar nooit iets over gezegd te hebben om hen niet te verontrusten. Daarbij verklaarde zijn vader enige dagen vóór hij op 14 augustus 1998 de verklaring aflegde een convocatie voor betrokkene ontvangen te hebben van de gemeentelijke rechtbank, terwijl betrokkene zelf stelde deze convocatie op 15 augustus te hebben ontvangen. Tot slot is het zeer opmerkelijk dat betrokkenes vader reeds op 14 augustus 1998 een verklaring m.b.t. betrokkenes beweerde problemen zou afleggen, waarin hij reeds stelt dat betrokkene omwille van de druk het land diende te verlaten, terwijl betrokkene zelf beweerde dat de huiszoeking van 15 augustus 1998 en het daarop volgende politiebezoek van 25 augustus 1998 hem ertoe aanzetten het land te verlaten.”

Verzoeker heeft tijdens het interview op het Commissariaat-Generaal echter duidelijk gezegd dat hij de verklaring in kwestie per post heeft toegekregen toen hij reeds in België was en dat hij niet weet hoe zijn vader daarvoor gezorgd heeft.

Het is plausibel dat de verklaring in kwestie gepredateerd is geworden op een datum in volle periode van moeilijkheden met de Servische autoriteiten.

Dit verklaart uiteraard dat de vader van verzoeker de mishandelingen van zijn zoon in de kwestieuze verklaring beschrijft, hoewel verzoeker tijdens zijn verblijf in Kosovo zijn familie daar niets heeft over gezegd, gezien precies zijn vader en zijn familie daarover later zijn geïnformeerd geworden, maar vóór de redactie van de gepredateerde verklaring.

Door de predatering wordt meteen de verklaring gegeven voor het feit dat in een document gedateerd op 14 augustus 1998 over de ontvangst van een convocatie op 15 augustus sprake kan zijn.

De predatering verklaart ook dat er een document is op datum van 14 augustus 1998, duidelijk gericht op een asielpcedure, terwijl verzoeker slechts na deze datum van 14 augustus 1998 het besluit heeft genomen om het land te verlaten.

Tenslotte overweegt de bestreden beslissing dat de aangebrachte convocaties niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van verzoeker te herstellen, hoewel deze convocatie precies het onafhankelijk bewijsmateriaal is dat verzoeker heeft aangebracht, en er dus klaarblijkelijk door het Commissariaat-Generaal geen enkel onderzoek wordt aan gewijd.

De bestreden beslissing is derhalve gemotiveerd op basis van enkele minieme beweerde tegenstrijdigheden die zonder meer kunnen verklaard worden door het verschil in diepgang en wijldropigheid tussen de interviews van enerzijds de Dienst Vreemdelingenzaken, anderzijds het Commissariaat-Generaal, en verder is de beslissing volledig gebaseerd op een beweerd probleem met de datum van een voorgebrachte verklaring van de vader van verzoeker aan een advocaat, terwijl dit probleem en alle ermee verbonden overwegingen verdwijnen bij de eenvoudige hypothese van een predatering van het document in kwestie.”;

3.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in de memorie van antwoord als volgt repliceert:

“In een enig middel voert verzoeker de schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van art. 57/6, 2/ van de Vreemdelingenwet.

Verweerder merkt vooreerst op dat artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet de bevoegdheden omschrijft van de Commissaris-generaal in het kader van de gegrondheidsfase van de asielpcedure, onder andere de bevoegdheid de hoedanigheid van vluchteling te erkennen of weigeren te erkennen, of de bevoegdheid onder bepaalde voorwaarden de hoedanigheid van vluchteling in te trekken. Artikel 57/6 omschrijft dus enkel en alleen de bevoegdheden van de Commissaris-generaal aangaande de vraag of iemand al dan niet vluchteling is overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Een vraag die op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing helemaal nog niet aan de orde was.

Verweerder ziet daarom niet goed in op welke manier de Commissaris-generaal in voorliggend geval dit artikel zou hebben kunnen schenden. Immers, de bestreden beslissing is genomen in het kader van de ontvankelijkheidsfase van de asielpcedure. Dit betekent dat de Commissaris-generaal in dit stadium van de procedure alleen heeft geoordeeld over de vraag of verzoeker al of niet voorlopig toegelaten moest worden op het grondgebied, om zodoende in een later stadium een grondiger onderzoek te kunnen uitvoeren over de vraag of -de dan al ontvankelijk verklaarde kandidaat-vluchteling- de status van vluchteling moet verkrijgen of niet.

De Commissaris-generaal heeft zijn bevoegdheden zoals omschreven in artikel 57/6, bij het nemen van de bestreden beslissing, dus niet eens uitgeoefend.

Aangaande de materiële motivering wenst verwerende partij het volgende op te merken:

* Verzoeker verklaart geen tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd in verband met de feiten die zich hebben voorgedaan in april 1998. Nochtans blijken de tegenstrijdige verklaringen zeer duidelijk uit de bestreden beslissing welke louter gebaseerd is op verzoekers verklaringen zoals afgelegd op de DVZ (van 15/4 tot 19/4) en het CGVS (van 15/4 tot 18/4).

* Verzoeker verklaart dat de niet vermelding voor het CGVS van het feit dat hij zich op 25 juli 1998 opnieuw bij de politie diende aan te melden zoals genoteerd

in het verslag van de DVZ onjuist is en dat het niet vermelden van het feit dat zijn broer zou meegenomen zijn tijdens het tweede politiebezoek te wijten is aan de weinige tijd die hem door die dienst werd gegund voor het uiteenzetten van de motieven van zijn asielaanvraag. Verwerende partij wenst hier op te merken dat redelijkerwijze aangenomen kan worden dat verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, van bij de aanvang van de asielpprocedure in België, alle elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag correct naar voren brengt. De verklaring volgens dewelke de vermelding op de DVZ van het feit dat hij zich diende aan te melden op 25 juli 1998 onjuist is om de opgeworpen discrepantie te weerleggen is wel zeer gemakkelijk. Verwerende partij vraagt zich dan wel af waarom er van 25 juli 1998 werd gesproken op de DVZ. Wat betreft zijn broer kan overigens vastgesteld worden dat verzoeker op de DVZ nochtans onmiddellijk na de vermelding van het tweede politiebezoek een verklaring aflegde m.b.t. zijn broer. De simpele vermelding van de aanhouding van deze laatste bij dit tweede bezoek had verzoeker hieraan toch kunnen verbinden.

* Wat de documenten betreft blijft verweerder bij de vaststellingen daaromtrent gedaan in de bestreden beslissing. Verzoeker werd overigens duidelijk geconfronteerd met de discrepanties tussen zijn verklaringen en de documenten enerzijds en met het feit dat geknoeid werd met de datum van een medisch attest. Ook met de predatering werd hij geconfronteerd. Verzoeker kon hiervoor geen verklaring geven en ontkende uitdrukkelijk dat er geknoeid zou zijn met de documenten (zie verhoorverslag CGVS blz. 12, 13 en 14).

Gezien de discrepanties in de verklaringen van verzoeker, zoals opgesomd in de bestreden beslissing werd op basis van art. 52 van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de onontvankelijkheid van de asielaanvraag.”;

3.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij “voor zoveel als nodig (verwijst) naar het verweer van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen”;

3.4. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord betoogt wat volgt:

“Verzoeker herhaalt dat de beweerde tegenstrijdige verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (van 15/4 tot 19/4) en het Commissariaat-generaal (van 15/4 tot 18/4) bezwaarlijk als een formele contradictie kunnen worden beschouwd, gezien onduidelijkheid kan ontstaan doordat 'van die datum tot die datum' wordt verward met 'van die datum tot en met die datum'.

Verder stelt verzoeker dat hij op het Commissariaat-generaal expliciet verklaarde dat hij zich in juli niet diende aan te bieden: hij heeft op het Commissariaat-generaal niet getracht om zich aan te passen aan wat op de Dienst Vreemdelingenzaken zou zijn gezegd door hem, maar hij heeft onmiddellijk verklaard dat hij zich helemaal niet in juli diende aan te bieden, en hij weet dan ook niet waarom werd genoteerd op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zich op 25 juli 1998 zou hebben dienen te melden op het politiebureau.

Wat betreft zijn broer merkt verzoeker op dat hij niet op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar bij zijn interview voor de Commissaris-generaal onmiddellijk na de vermelding van het politiebezoek een verklaring aflegde m.b.t. zijn broer.

Verzoeker herhaalt derhalve dat het interview door de Dienst Vreemdelingenzaken summier is en dat niet alle feiten die tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal naar voren komen, ook in het veel kortere interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken kunnen worden verhaald, zoals het bijkomende feit dat zijn broer werd meegenomen door de politie.

Wat de documenten betreft, ontkende verzoeker inderdaad dat er geknoeid zou zijn met de documenten, maar verzoeker heeft hiermee uiteraard bedoeld dat hijzelf niet geknoeid heeft met de documenten.

Dat de dokter die het attest heeft opgesteld zich vergist heeft met de datum, en de datum aldus corrigeerde, blijft mogelijk, en verzoeker kan hierover niets zeggen.

Dat verzoeker geen verklaring kon geven voor de eventuele predatering van de documenten, is vanzelfsprekend, gezien de documenten hem werden toegestuurd, en hij niet aanwezig was bij de redactie ervan.

Indien men echter uitgaat van de hypothese van de predatering van de documenten, dan vervallen heel wat schijnbare tegenstrijdigheden.”;

4.1. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending betreft van artikel 57/6, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de bestreden beslissing de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling weigert noch intrekt maar, daarentegen, uitspraak doet over het in artikel 63/2, § 1, van de vreemdelingenwet, ingesteld administratief (dringend) beroep; dat de door de verzoekende partij aangevoerde bepaling niet van toepassing is op dit dringend beroep; dat het middel in die mate faalt in rechte;

4.2. Overwegende dat de verzoekende partij ook de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat ofschoon de verzoekende partij haar middel steunt op voornoemde wet van 29 juli 1991, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is; dat hij dit besluit steunt op het feit dat de verzoekende partij haar opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnen en dat “hierbij (...) nog (kan) vermeld worden dat de door (verzoeker) aangebrachte documenten zijn relaas totaal ondermijnen”; dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing deze tegenstrijdigheden opsomt, alsook uiteenzet waarom de door de verzoekende partij aangebrachte documenten diens relaas verder ondermijnen, dat deze uitgedrukte beweegredenen steun vinden in het administratief dossier; dat de commissaris-generaal derhalve bij zijn beoordeling van het

dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens; dat de door de verzoekende partij in het middel bijgebrachte elementen, verklaringen en argumenten, die allen enkel steunen op een feitelijke beoordeling van de zaak en neerkomen op een andere beoordeling van de vaststellingen door de commissaris-generaal, de Raad er niet toe kunnen brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het dringend beroep, de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden door op grond van deze vaststelling te oordelen dat de asielaanvraag bedrieglijk is; dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig maart tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.